

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 126/08-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júna 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti PhDr. V. K., Š., zastúpeného advokátom JUDr. I. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 19/96 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo PhDr. V. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 19/96 v období po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 69/03-31 z 11. júna 2003 p o r u š e n é b o l o .

2. PhDr. V. K. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Galanta p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Galanta j e p o v i n n ý uhradiť PhDr. V. K. trovy právneho zastúpenia v sume 6 732 Sk (slovom šesťtisíc sedemstotridsať dva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. I. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2008 doručená sťažnosť PhDr. V. K., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. K., B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 19/96.

Zo sťažnosti vyplýva, že ústavný súd už vo veci sťažovateľa vedenej okresným súdom pod sp. zn. 7 C 19/96 nálezom č. k. I. ÚS 69/03-31 z 11. júna 2003 rozhodol tak, že okresný súd v predmetnom konaní porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň okresnému súdu prikázal, aby ďalej konal bez zbytočných prietahov, a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia.

Okresný súd rozsudkom zo 16. júna 2003 rozhodol o zamietnutí návrhu vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 19/96 a sťažovateľovi ako odporcovi priznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka v 1. rade (Y. H.) odvolanie Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením z 8. septembra 2004 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil. Okresný súd následne rozsudkom z 20. apríla 2006 rozhodol v prospech navrhovateľov (Y. H. a JUDr. M. H.), proti ktorému sa 28. júna 2006 sťažovateľ odvolal. Krajský súd spis v tejto veci 9. mája 2007 vrátil späť okresnému súdu ako predčasne predložený a zároveň mu prikázal, aby o nerozhodnutej časti petitu rozhodol doplňujúcim rozsudkom.

Z chronológie postupu súdneho konania opísaného v návrhu sťažovateľa vyplýva, že konanie v tejto veci dosiaľ prebieha.

V rámci odôvodnenia svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol: *«Pokiaľ ide „o postup okresného súdu“, ten síce 16. júna 2003 vydal rozsudok vo veci samej, no toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom zrušené. Ďalšie meritórne rozhodnutie okresný súd vydal až vyše 19 mesiacov po tom, čo jeho predchádzajúci rozsudok zrušil krajský súd. Ako sa ukázalo, okresný súd i teraz postupoval a rozhodoval nesústreďene. Pretože enunciát rozsudku súdu 1. stupňa z 20. apríla 2006 nevyčerpal celý predmet návrhu, krajskému súdu bol spis postúpený predčasne, teda v rozpore s procesným kódexom. Za takto spôsobené zbytočné prietahy musí taktiež niesť zodpovednosť okresný súd. Spis veci sp. zn. 7 C 19/96 je od 14. 5. 2007 opätovne na okresnom súde. Leží tam však bez toho, aby súd 1. stupňa robil akékoľvek úkony smerujúce k zavŕšeniu ústavnej zásady súdnej ochrany v základnom konaní. (...)*

Z týchto príčin musí sťažovateľ už dvanásť rokov od podania návrhu pôvodným navrhovateľom a takmer päť rokov po vydaní nálezov ústavného súdu č. k. I. ÚS 69/03-31 prežívať značnú právnu neistotu a z nej vyplývajúce pocity krivdy a úzkosti.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom rozhodol, že jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období po vydaní nálezov ústavného súdu č. k. I. ÚS 69/03-31 z 11. júna 2003 bolo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 19/96 porušené, prikázal okresnému súdu, aby v predmetnej veci ďalej konal bez zbytočných prietahov a priznal mu

primerané finančné zadosťučinenie v sume 280 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 126/08-10 zo 17. apríla 2008 ju prijal na ďalšie konanie v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období po 14. júli 2003 (v uvedený deň nadobudol právoplatnosť nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 69/03-31 z 11. júna 2003). Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti.

Vzhľadom na to, že právny zástupca sťažovateľa už vo svojej sťažnosti uviedol, že netrvá na ústnom pojednávaní, a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámila, že taktiež netrvá na ústnom pojednávaní, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vyjadrenie predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 329/2008 z 22. mája 2008 bolo ústavnému súdu doručené 26. mája 2008. V predmetnom vyjadrení sa uvádza:

„... nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 69/03-31 zo dňa 11. 06. 2003, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 7. 2003 Ústavný súd rozhodol tak, že tunajší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 19/96 porušil základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd tunajšiemu súdu prikázal, aby konal bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal primerané zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia.

Vzhľadom na nález Ústavného súdu, ktorý bol vydaný dňa 11. 6. 2003 budem sa vyjadrovať vo veci a v zmysle jednotlivých úkonov tak, ako boli vykonané po 11. 6. 2003.

Dňa 16. 6. 2003 tunajší súd vyhlásil rozsudok, proti ktorému v zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka. Spis bol predložený Krajskému súdu v Trnave, ktorý vec zrušil a vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci. Spis bol z Krajského súdu vrátený viac ako uplynutí jedného roku dňa 16. 12. 2004. Odporca dňa 12. 1. 2005 podal dovolanie, z ktorého dôvodu tunajší súd dňa 31. 1. 2005 spis predložil na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Najvyšší súd spis tunajšiemu súdu vrátil dňa 1. 4. 2005.

Pretože vec vybavujúca zákonná sudkyňa Mgr. J. W. B. bola preložená na výkon funkcie na Okresný súd B., vec bola pridelená zákonnému sudcovi JUDr. R. J. dňa 6. 9. 2005. V tomto smere poukazujem, že vzhľadom na hore uvedené skutočnosti JUDr. R. J. prevzal okolo 400 nevybavených vecí a po naštudovaní spisu vytýčil dňa 2. 3. 2006 na termín pojednávania, ktoré sa uskutočnilo dňa 3. 1. 2006. Do pojednávania však boli vykonané aj ďalšie úkony a to pripojenie spisov, ktoré v priebehu konania pripojené neboli a sudca ich považoval za dôležité pre rozhodnutie vo veci. Pojednávanie dňa 2. 3. 2006 bolo odročené... na deň 18. 4. 2006, na ktorom bol vypočutý svedok a následne pojednávanie bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 20. 4. 2006, na ktorom bol aj rozsudok vyhlásený. Rozsudok bol vypracovaný na základe predĺženej lehoty dňa 15. 6. 2006. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odporca dňa 28. 6. 2006 odvolanie. Súd spis zaslal z dôvodu odvolania na Krajský súd v Trnave dňa 7. 7. 2006. Krajský súd v Trnave listom zo dňa 9. 5. 2007 vrátil vec s tým, aby súd rozhodol o celom uplatnenom nároku. Dňa 15. 8. 2007 sudca vydal úpravu, aby bol na vývesnej tabuli vyhlásený termín vyhlásenia doplnujúceho rozsudku, a to na deň 19. 10. 2007. V predmetný deň bol vydaný doplnujúci rozsudok, v ktorom bolo rozhodnuté o celej časti nároku. Následne dňa 16. 12. 2007 bol spis opätovne odoslaný na Krajský súd za účelom rozhodnutia o odvolaní. Dňa 23. 1. 2008 bol spis opätovne vrátený, pričom Krajský súd uložil tunajšiemu súdu skúmať otázky doručovania pre právneho zástupcu odporcu. S novou predkladacou správou spis bol zaslaný Krajskému súdu dňa 3. 4. 2008.

Zákonný sudca vo svojom vyjadrení na ústavnú sťažnosť poukázal, že nie je možné sa stotožniť s právnym názorom odporcu, že nejde o právne náročnú vec. Vec je potrebné

považovať za náročnú, z hľadiska mechanizmu dokazovania vo veci, pretože pôvodný navrhovateľ v priebehu konania zomrel a na jeho strane vystupujú právni následníci, čiže v konaní nie je možné priamo výsluchom pôvodného navrhovateľa vykonať niektoré nevyhnutné skutočnosti. Taktiež nie je možné vo veci vykonať dokazovanie zhliadnutím natočeného filmového materiálu, pretože tento podľa Slovenskej televízie sa v jej archíve nenachádza a bol pravdepodobne odcudzený.“

Právny zástupca sťažovateľa sa v lehote stanovenej ústavným súdom nevyjadril k doručenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 329/2008 z 22. mája 2008, avšak listom z 22. mája 2008, ktorý bol ústavnému súdu doručený 27. mája 2008, oznámil, že zotrváva na podanej sťažnosti a vyčíslil trovy právneho zastúpenia v sume 6 732 Sk.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ

ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02,

IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP a ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o ochrane autorských práv a zaplatenie 250 000 Sk s prísl. Ústavný súd z predloženého spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by poukazovali na skutkovú náročnosť tejto veci. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd po preskúmaní predloženého spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k predĺženiu konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní veci prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že od 14. júla 2003, keď nadobudol právoplatnosť nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 69/03-31 z 11. júna 2003 (v uvedenom

náleze ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 19/96), konanie okresného súdu nevykazovalo znaky plynulého a efektívneho konania (v období od 1. apríla 2005 do 2. marca 2006 okresný súd vo veci nekonal, 14. mája 2007 bola vec vrátená z krajského súdu za účelom vydania doplňujúceho rozsudku v dôsledku odvolania sťažovateľa a 23. januára 2008 bola vec vrátená z krajského súdu z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí), teda bolo konaním, ktorým došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov (garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a aj práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Obranu okresného súdu spočívajúcu vo vysokom nápade vecí a v personálnych problémoch ako dôvodu, ktorý by mal byť objektívnou príčinou spôsobujúcou prietahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že nečinnosťou, resp. neefektívnosťou konania okresného súdu v uvedenom období v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 19/96 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Namietané konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené (od 30. apríla 2008 sa vec nachádza na krajskom súde za účelom rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa), napriek tomu ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 19/96 v ďalšom období postupoval bez zbytočných

prieťahov, pretože to mu už prikázal nálezom č. k. I. ÚS 69/03-31 z 11. júna 2003 a tento príkaz je naďalej aktuálny.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané primerané finančné zadost'učinenie v sume 280 000 Sk poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu, pocit krivdy a úzkosti prejavujúci sa ako odmietnutie spravodlivosti.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priesťahom, zložitost' veci, správanie sťažovateľa ako účastníka konania, povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ako aj skutočnosť, že okresný súd nerešpektoval príkaz ústavného súdu vyjadrený v náleze č. k. I. ÚS 69/03-31 z 11. júna 2003, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia pre sťažovateľa v sume 60 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. I. K. Vzhľadom na to, že trovy konania vyčíslené advokátom neprekračovali sumu podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd ich priznal v sume ním požadovanej, t. j. v sume 6 732 Sk. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2008